

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

**AHIR,
AVUI,
DEMÀ**

Num.

808

29
novembre
2020

Advent, temps de desig de Déu

Lluís Ramis, rector

Comencem avui un nou any litúrgic i ho fem amb el temps de l'Advent en el qual centrem la nostra mirada en l'espera i la preparació de la vinguda de Jesús, tot sabent que ja va venir fa més de 2000 anys. Nosaltres hem estat transformats per la seva vida, mort i resurrecció, per això som cristians i el seguim. I malgrat això, cada any preparem la seva vinguda perquè volem mirar enrere, volem centrar els nostres ulls en aquell esdeveniment transcendent ocorregut fa més de dos mil·lennis, i volem reviure'l amb tota intensitat.

Ens preparem per a celebrar intensament el fet decisiu per a la història de la humanitat de que Déu s'ha fet home, que Déu ha volgut viure una vida com la nostra per estar al nostre costat i alliberar-nos del mal i del pecat.

Madonna del part. Piero della Francesca, 1455

Per poder celebrar bé el Nadal, ens cal desvetllar en nosaltres una actitud d'espera, una actitud de desig de la vinguda del Senyor. I és que si no tinguéssim aquest desig, si no estiguéssim convençuts que necessitem ser alliberats, si no sentíssim la necessitat que la nostra hu-

manitat sigui transformada, si no visquéssim profundament l'anhel que Déu vingui a nosaltres, si no estiguéssim disposats a rebre algú que ens mostri una nova manera de viure, què voldria dir, celebrar Nadal?

Per això, encara que no hem de fer veure com si fóssim la gent de l'Antic Testament que espera i desitja la vinguda del Messies, sí que ens és bo de posar-nos una mica en la seva pell i viure els seus sentiments. Per això en el temps d'Advent llegim Isaïes i els altres profetes, que ens fan sentir el desig i la necessitat que sentia el poble d'Israel de l'arribada del Messies, aquell que alliberaria del mal i del dolor, que ompliria el món de l'amor i la misericòrdia de Déu. I és que nosaltres seguim necessitant que el Messies actuï en el nostre cor.

El temps d'Advent és també un temps de posar-nos en la pell de Maria, que és en aquests dies per a nosaltres el gran model. Ella forma part del poble, de la gent senzilla que està esperant al Salvador. I també està disposada a col·laborar en aquesta acció salvadora de Déu. Per això accepta de ser la mare del Messies. Maria serà model d'obertura a Déu per fer possible la seva vinguda i model d'espera joiosa del Senyor que ve. Imitem-la!

El fet que aquest any l'Advent ens enganxi en temps de pandèmia del coronavirus, encara que estiguem ja en fase de desescalada de les mesures preventives de la transmissió del virus, ens pot limitar en algunes de les activitats habituals. Així doncs, no farem la celebració comunitària del perdó amb confessió i absolució individual i el recés el substituïrem per una xerrada d'Advent. El pessebre serà més senzill ja que els que el munten habitualment estan en EROTO. Aquests són alguns exemples de limitacions, però el que no ha de faltar és el nostre desig i esforç per viure l'Advent amb la mateixa intensitat que altres anys o més encara.

Un sentiment de pèrdua

Entre les calamitats amb què el coronavirus ha castigat les nostres societats en l'àmbit psicològic, l'emocional o l'espiritual, hi ha el fort sentiment de pèrdua que ha deixat en les nostres identitats individuals i col·lectives. Més enllà de les destrosses ocasionades en l'economia i les feines, les seqüeles i conseqüències es traslladen a l'àmbit de les vides de les persones i famílies, em refereixo aquí al pla individual, al sentiment de pèrdua que acompanya la muntanya de defuncions i víctimes que la pandèmia ens ha portat i que de nou repunta com a amenaça fatídica.

I això afecta els que se'n van i els que es queden: la pèrdua sumida en el desconcert dels que irremeiablement s'hi enfronten i claudiquen davant la mort, les víctimes, així com la pèrdua en forma d'orfenesa sobtada que s'apodera dels seus éssers més estimats. Es dirà que això passa en més o menys mesura en totes les morts i amb totes les víctimes. Però aquesta pandèmia comporta uns rivets propis que fan del trànsit de la vida a la mort un procés particularment dolorós. Em refereixo no només a la solitud, buit o abandonament, que sempre envolta l'atmosfera de tota mort, sinó a la "solitarietat" amb que en la majoria dels casos les víctimes s'hi han hagut d'enfrontar. Han estat morts sense adéu, sense comiat..., privades de l'alleujament que humanitza un esdeveniment tan tràgic. Ja no és que se n'han anat, sinó com se n'han anat. Se n'han anat sols i en solitari. Ja ho deia el poeta Marcial l'any 64 dC: "Més trist que la mort és la manera de morir".

La perplexitat que ocasiona aquesta manera de morir ve potser del fet que no hi estem acostumats. Són en certa manera morts "contra natura". En part s'assemblen a altres formes de morir, també imprevisibles, inesperades, sobtades, ja sigui per accident o per fet violent. Però en aquests casos, pel seu caràcter sobtat, les víctimes no s'adonen que es moren, no afronten de manera conscient un "procés de morir", i això, en certa manera, deixa en els seus éssers estimats un sentiment d'alleujament per l'absència de sofriment que tot procés de morir comporta ("almenys no va patir, va marxar sense assabentar se'n...").

Després hi ha les morts previsible, més o menys esperades, on tant el pacient com el seu entorn familiar poden preparar-se i encarar el procés. Són morts "acompanyades", la qual cosa és reconfortant, dins de l'esquinçament i la tristesa, per a tots els implicats. Les estadístiques ens diuen que en països industrialitzats com el nostre, el 70% de les persones mor en un hospital. D'aquesta manera de morir vaig llegir recentment unes interessants reflexions del Dr. Enric Benito, de la Societat Espanyola de Cures Pal·liatives, qui afirmava que "la mort és un procés natural en què la persona necessita intimitat, ser reconeguda, no tenir dolor, tenir un entorn d'afecte, seguretat i confiança, i ser cuidada integralment per poder complir tres tasques: la primera, acceptar el que s'ha viscut amb totes les seves llums i ombres; la segona, connectar amb allò volgut, perquè necessitem perdonar i sentir-nos perdonats i reconeguts; i la tercera, lliurar-se al que s'ha pertangut, a la seva fe o a els seves conviccions profundes...". Tot això forma part d'un procés que s'inicia amb una fase de caos, por, incertesa i lluita, de resistència a la realitat, i fins i tot de la seva negació. En una fase següent, les resistències a morir s'estoven i es dona pas a una acceptació del fet inexorable. I finalment, pot obrir-se pas una veritable "sanació", un cert transcendir, un "passar i conèixer" i arribar així a una cons-

ciència que no es tenia abans, a l'emergència d'un potencial intern que abans desconeixien.

Tornant a les morts per coronavirus a les UCI dels hospitals, es diria que són morts que per la seva naturalesa no estan destinades a ser viscudes o sofertes "en solitari". No és el que se n'espera. No obstant això, la víctima afronta a més de la seva mort, l'absència del seu comiat. Ningú dels seus l'acompanya en el procés, ni el veu morir, i ni tan sols aquests poden organitzar un acte post mortem en el qual puguin junts recordar-lo i abraçar-se. El procés de morir a què les víctimes es veuen abocades està molt lluny del trànsit pacífic i ordenat descrit amb anterioritat, perquè els falta un temps raonable per a la seva assimilació i, sobretot, l'element essencial de l'acompanyament. Els pacients s'enfronten solitaris al seu itinerari final desproveïts de l'escalf i confortabilitat de la presència física dels seus éssers més estimats. Els testimonis d'especialistes, intensivistes, cuidadors, responsables de pal·liatius... coincideixen en la transcendència terapèutica d'aquesta presència, que gestionada amb l'empatia i sensibilitat requerida, pot fer de l'acte de morir un esdeveniment no només humà, sinó també humanitzat.

És realment difícil explorar i desentranar el garbuix de sentiments que ofeguen l'ànima de qui ha de enfrontar-se a una mort conscient en soledat, en la qual entre la víctima i els seus éssers estimats s'erigeix un abisme forçós de silenci. En l'ànima poètica de Mario Benedetti, en el seu poema "Fuego mudo" he intuït una certa aproximació...

*A veces el silencio
convoca algarabias
parodias de coraje
espejismos de duende
tangos a contrapelo
desconsoladas rabias
pregones de la muerte
sed y hambre de vos*

*pero otras veces
es solamente silencio
soledad como un roble
desierto sin oasis
nave desarbolada
tristeza que gotea
alrededor de escombros
fuego mudo*

Pedro Moya Milanés

Si voleu estar informats de totes les activitats que es fan a Santa Maria del Pi, subscribiu-vos al nostre butlletí electrònic a www.basilicadelpi.cat

Horari actual de misses

DIES FEINERS
19:00 a la Capella de la Sang
DISSABTES
19:00 a la Capella de la Sang
DIUMENGES
12:00 a la Basílica

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7
SAGRISTIA I DESPATX
Plaça del Pi, 7
08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43
info@basilicadelpi.cat
www.basilicadelpi.cat

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l'indret d'acollida de la parròquia.
Per gestions administratives relacionades amb els sagraments, demaneu cita trucant al 93 318 47 43 o escriviu un e-mail a:
despatx.santamariadelpi@gmail.com